Dwaallichtjes in Berenland

Tekst : Marie Dielemans

Myriam Dielemans

Illustratie : Muriel Dielemans

Vertaling: Johan Deconinck

D/2011/M.Dielemans, Uitgever.

Geachte Collega's,

Geachte Ouders,

Via dit verhaal ontdekken de kinderen dat het dringend is er iets aan te doen om te beletten dat het klimaat opwarmt. Zoniet komt al het methaangas vrij dat opgeborgen zit in de bevroren grond van de poolstreken. Dit gas veroorzaakt een broeikaseffect wanneer piepkleine bacteriën de dode planten ontbinden die zich opgehoopt hebben in de toendra.

Ze ontdekken ook dat de dramatische bosbranden die ze regelmatig op TV zien gedeeltelijk te wijten zijn aan de opwarming van het klimaat.

En tenslotte zullen ze begrijpen dat energie besparen meer dan ooit een noodzaak is.

Het verhaal eindigt met een optimistische noot. Elk figuur formuleert een geheime wens voor onze planeet. Uitgaande van deze zin kan een discussie met de kinderen op gang komen:

- *Wat zou, naar jouw mening, de wens zijn van Professor Niezel?*
  En deze van Breekhals? En van Dokter Garnaal?
- *En wat zou jouw persoonlijke wens zijn?*
- *Ook jij kan energie besparen. Hoe?*
- *...*

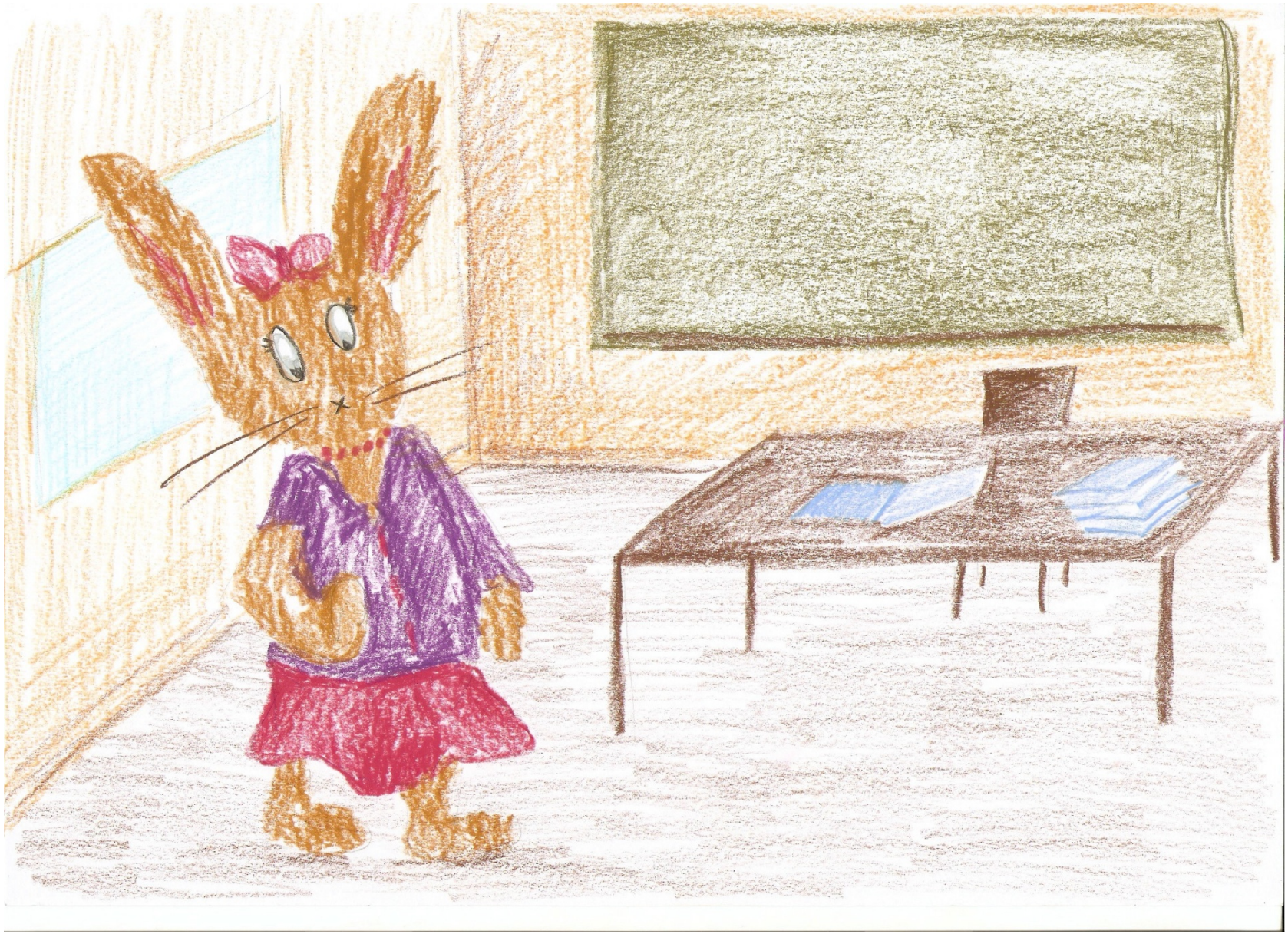
De zomervakantie staat voor de deur …

Juffrouw Liefoog, de onderwijzeres van Huppelstad, zit achter haar bureau de rapporten van haar leerlingen voor te bereiden. Ze kiest de beloningen die ze binnen een paar dagen zal uitdelen tijdens een groot bosfestijn dat alle dorpsbewoners elk jaar samen organiseren voor de kinderen.

Maar vandaag is Juffrouw Liefoog een beetje dromerig.
Al heel de morgen zijn de twee ontdekkingsreizigers, Breekhals en Waaghals, aan het oefenen op het strand voor de school. Ze laten zich vooruittrekken door enorme zeilen die bol staan door de lichte strandwind.

- *Ze oefenen voor het Land van het Eeuwige Ijs.*
  Wat zou ik graag met hen meereizen, mijmerde ze. Maar nooit zal ik het hun durven te zeggen!

Ze probeerde dan maar niet meer te denken aan al die mooie foto's van de koude streken die haar lievelingsboek illustreren. Het beste was zich dan maar op haar werk te concentreren.

Al meer dan een maand lang stond de zon strak aan de hemel boven Huppelstad. Er werd dus beslist een barbecue te organiseren in het lommer van de bomen. Dat zou pas leuk zijn voor het feest. Ze zouden wortels roosteren, en maïs, ook rapen en een rist lekkere smulgroenten.

Juffrouw Liefoog die boordevol kooktalent was stelde voor om toastjes met bloemen voor te bereiden. Die zouden ze dan opdienen bij het aperitief.

Een paar onder hen twijfelden eraan of dit wel een goed idee was. Maar Juffrouw Liefoog deed wat geheimzinnig en zei :

- *Sommige bloemen zijn lekker en subtiel van smaak, maar dat is mijn geheim…*

En weg was ze, naar een open plek in het bos om er haar bloemen te plukken, terwijl de anderen zich bezig hielden met het feest.

Dokter Garnaal, de zeespecialist, was een beetje ontstemd. Hij vond dat een barbecue een heel verkeerd idee was. Om te beginnen lagen geroosterde groenten helemaal niet in zijn smaak. Maar hij was vooral bang omdat een bos nu eenmaal binnen de kortste keren helemaal in vlammen kan opgaan wanneer het zomer is.

Aangezien niemand koude schotels wilde voorbereiden nam hij het woord :

- *Alleen ik zal de groenten koken. Niemand anders krijgt lucifers. En ik zal goed opletten.*
- *Dat is een uitstekend idee! antwoordde Breekhals die dacht dat je een vriend niet moet tegenspreken.*

Niemand rookte sigaretten in Huppelstad. Dokter Garnaal trok dan ook met een gerust gevoel het bos in op zoek naar een aangename plek voor het kinderfeest.

Onderweg kon je hem horen zingen :

- *Weg met vuur, leve de pret,*

Weg met lucifers en sigaret,
Barbecue kan lekker zijn
Met fijne hapjes voor groot en klein.

Wat een mooi feest zou het worden!

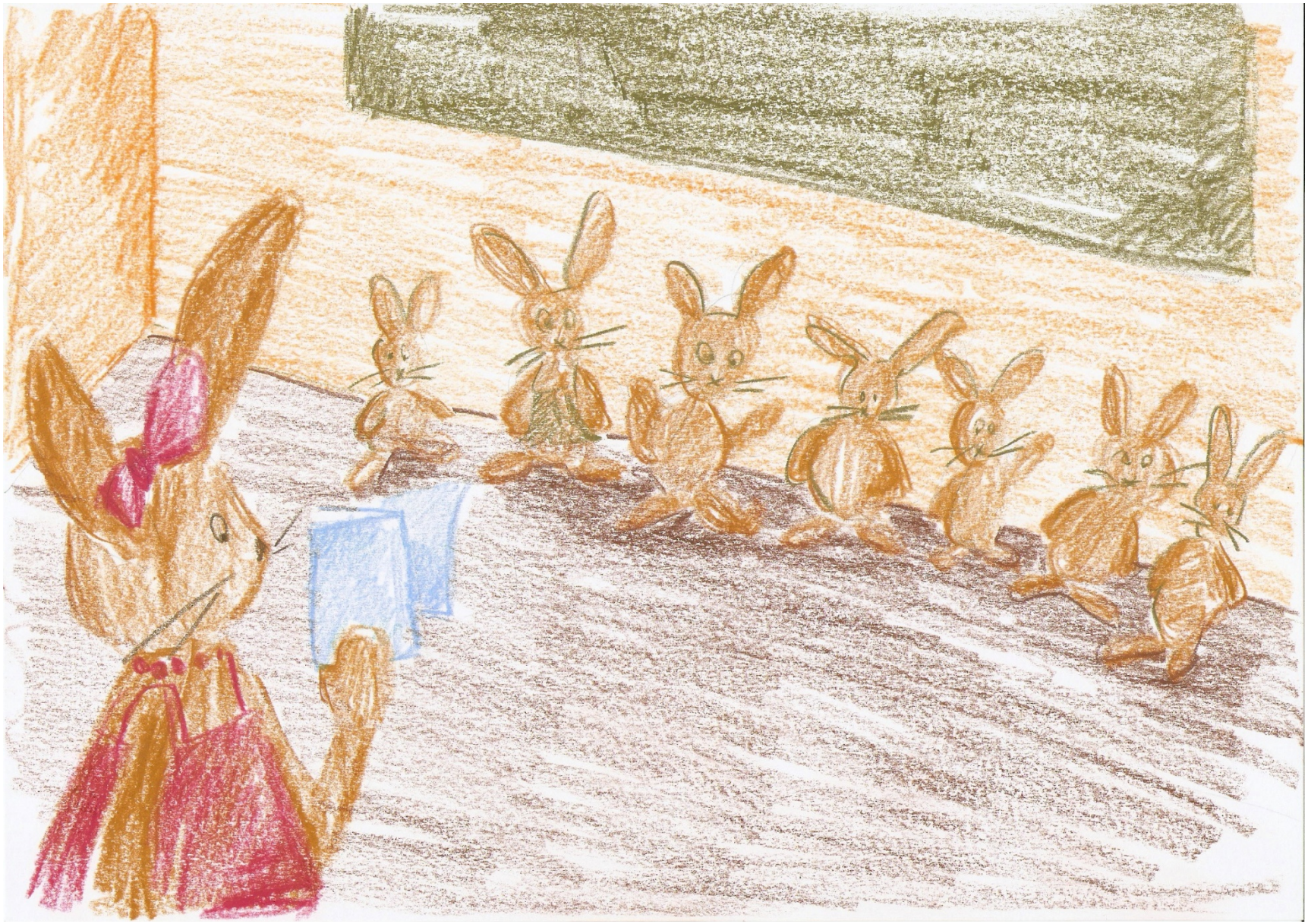
Al vroeg in de morgen was heel het dorp bijeengekomen. Iedereen stond in zijn piekfijnste kleren klaar om de leerlingen van Juffrouw Liefoog te ontvangen.

Zoals gewoonlijk was het de zoon van Dokter Garnaal die als laatste aan kwam gelopen . Nu had hij wel een excuus:

- *Ze was zo mooi. En met mijn vergrootglas kon ik ze zo goed zien. Tot in de kleinste details en … oh, ja, sorry, ik ben te laat.*
- *Wie, "ze"? vroeg Juffrouw Liefoog een beetje boos.*
- *Maar, maar … die spin. Ze was bezig met haar web te spinnen, antwoordde hij met zo veel enthousiasme dat de onderwijzeres er alleen maar bij kon glimlachen.*

Kleine diertjes fascineerden haar leerling zodanig dat hij het grootste deel van zijn tijd doorbracht met zijn loep plat op zijn buik op zoek naar nieuwe wonderen van de natuur. Trouwens, Juffrouw Liefoog had hem een lief bijnaampje gegeven :" Zoekneusje".

Pim, Pom, Bengeltje, Koketje, Patatje, Krulletje, Turluut en de andere kinderen die gewoonlijk altijd iets te vertellen hadden zegden geen woord. Professor Niezel, de geleerde van het dorp, zou weldra de rapporten uitdelen die Juffrouw Liefoog maar met moeite in haar grote tas kon verborgen houden.

Maar Professor Niezel zat helemaal in geleerde berekeningen gedompeld. Om niet gestoord te worden had hij zich opgesloten in zijn laboratorium. Hij had dan ook geen oog voor de tijd.

In Huppelstad wist iedereen dat de professor lastig vallen tijdens zijn werk, bij hem eindeloze niesbuien veroorzaakte. En zoiets was zeer besmettelijk.

Er werd dus beslist om wat geduld te oefenen terwijl ze het aperitief namen. Niemand in Huppelstad had zin om met een kietelende snor rond te lopen.
Wortelsap, met bloemen belegde toastjes en een gezellige sfeer… alles om een geslaagd feestje te bouwen.

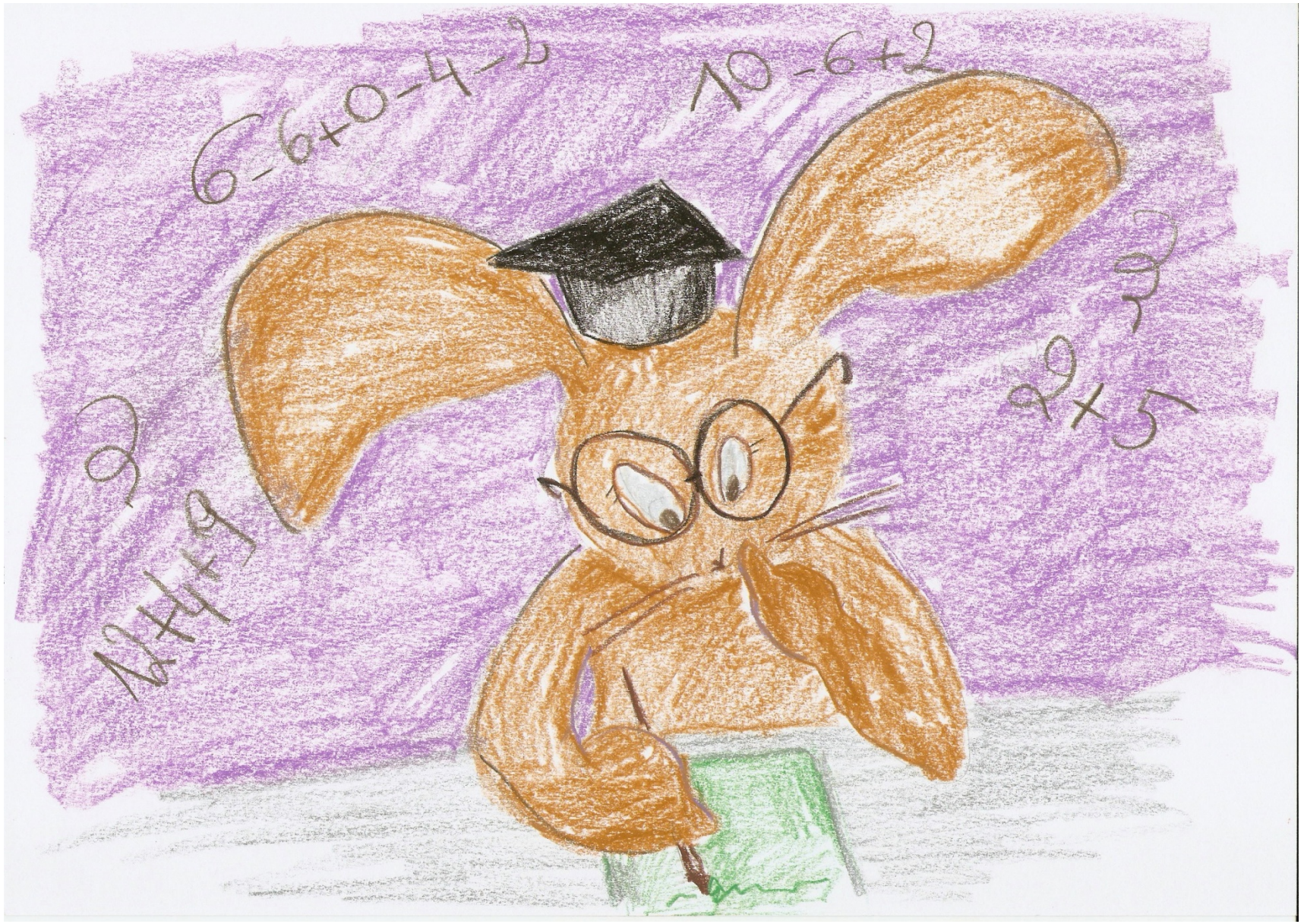
Met zijn mond vol toastjes merkte Zoekneusje plots een zeer zeldzame goudgele kever op die ongezien voorbij probeerde te strompelen.

- Vlug, mijn vergrootglas! dacht hij.

Spontaan stak hij zijn hand in zijn zak …

- Maar het is er niet meer! Weg! Wat doe ik nu zonder mijn vergrootglas? Een echte ramp! probeerde hij uit zijn volgepropte mond te brengen.

Maar het diertje was zo prachtig dat hij zich plat op zijn buik liet vallen om het te bewonderen. Hij was zo in vervoering dat hij er zelfs zijn loep bij vergat

6-6+0-4-2
10-6+2
22+37
14+9

Om vier uur in de namiddag kwam Professor Niezel eindelijk zijn laboratorium uit.

- *Wat zijn de zonnestralen straf vandaag! dacht hij terwijl hij naar het bos huppelde.*

Verstrooid als altijd bemerkte hij niet het vergrootglas dat uit de zak van Zoekneusje op de kant van de weg gevallen was.

Maar niets ontsnapt aan het scherpe oog van de zonnestralen, ook niet dat vreemde stukje glas. Ze vonden het dan ook leuk om zich erin te weerspiegelen.

Toen Professor Niezel zich eindelijk bij de groep voegde kwam het hele gezelschap van de inwoners van Huppelstad tot stilte. Het uitdelen van de rapporten kon onmiddellijk beginnen.

Niemand vermoedde dat niet veraf een groepje stemmetjes lichtjes kreunde.

- *Ai! Oei! Stop, loepje, hou op met die straffe stralen waarmee je ons prikt! Je verbrandt ons! zei een hoopje droge houten takjes.*

- *Onmogelijk! antwoordde de loep. De zon is zo sterk! Ook voor mij!*

Een van de takjes die de pijn niet meer kon verdragen liet een vuurtraantje los. Het was warm en rood en vloeide langzaam uit zijn wonde…

Hetzelfde gebeurde ook met zijn vriendjes en weldra ging het hele hoopje op in een geelrode vlam … die groter en groter en groter werd en snel vooruit kroop.

De eerste die de dikke opstijgende rookwolk in de gaten kreeg was de wind.

- *Woe ! Woe ! blies hij speels in de richting van de vlammetjes.*
- *Nog, nog! antwoordden ze vrolijk. Wij dansen graag op de maten van jouw muziek. Dat doet ons groeien.*

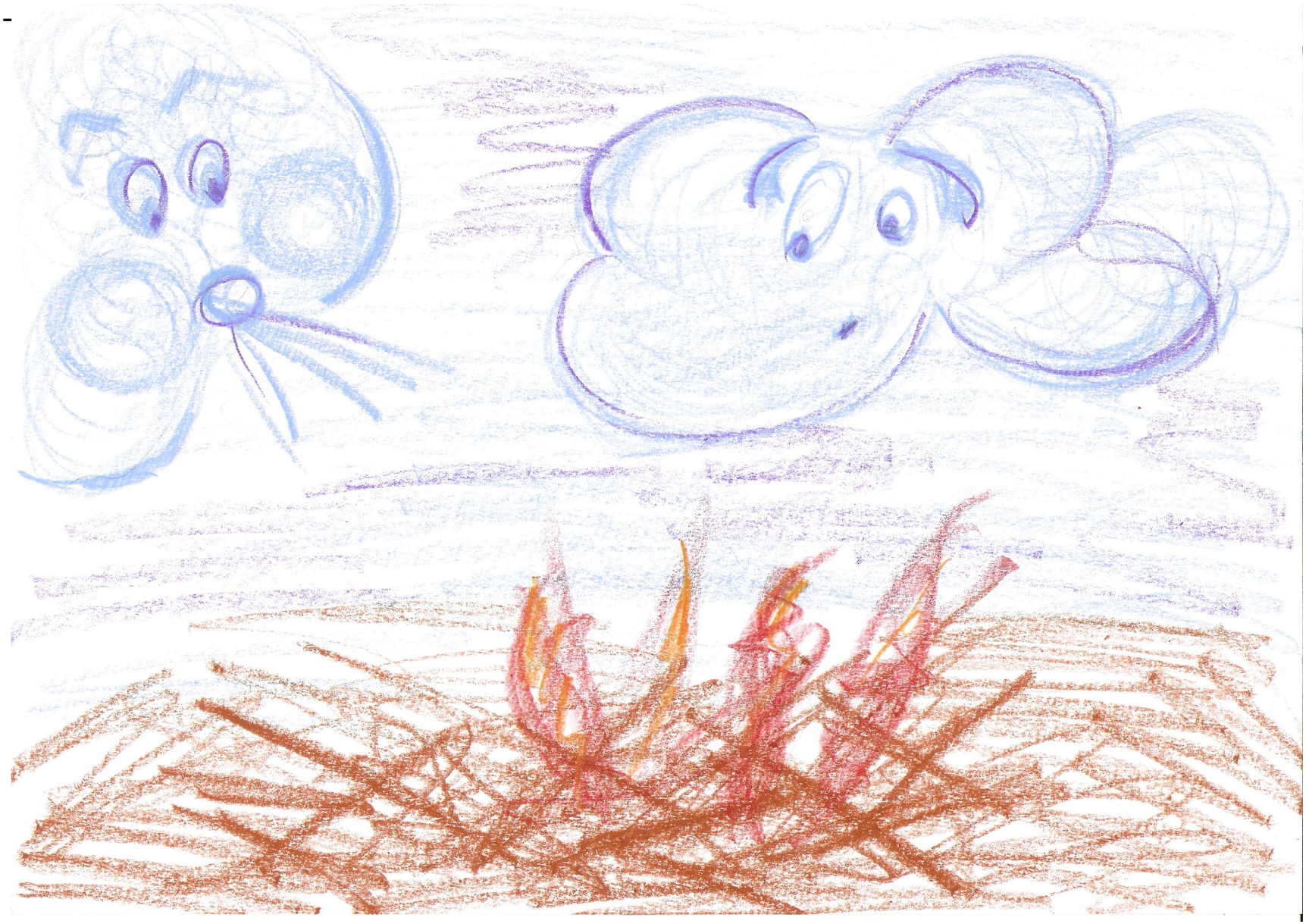
Binnen de kortste keren stond heel het woud van Huppelstad in vuur en vlam. Op het feest huppelden ze vol paniek in alle richtingen.

Maar ontdekkingsreiziger Breekhals die al voor hetere vuren gestaan had en het gewoon was vlugge beslissingen te nemen in alle omstandigheden, zei koelbloedig:

- *Vlug, laat ons pijpen graven onder de grond. En allen erin!*

Zonder na te denken was iedereen druk in de weer : ze krabden met hun voorpootjes zo flink als ze maar konden. Al vlug zaten ze allen veilig in hun schuilplaats, ver van de vlammen en van de rook, diep onder de grond.

-

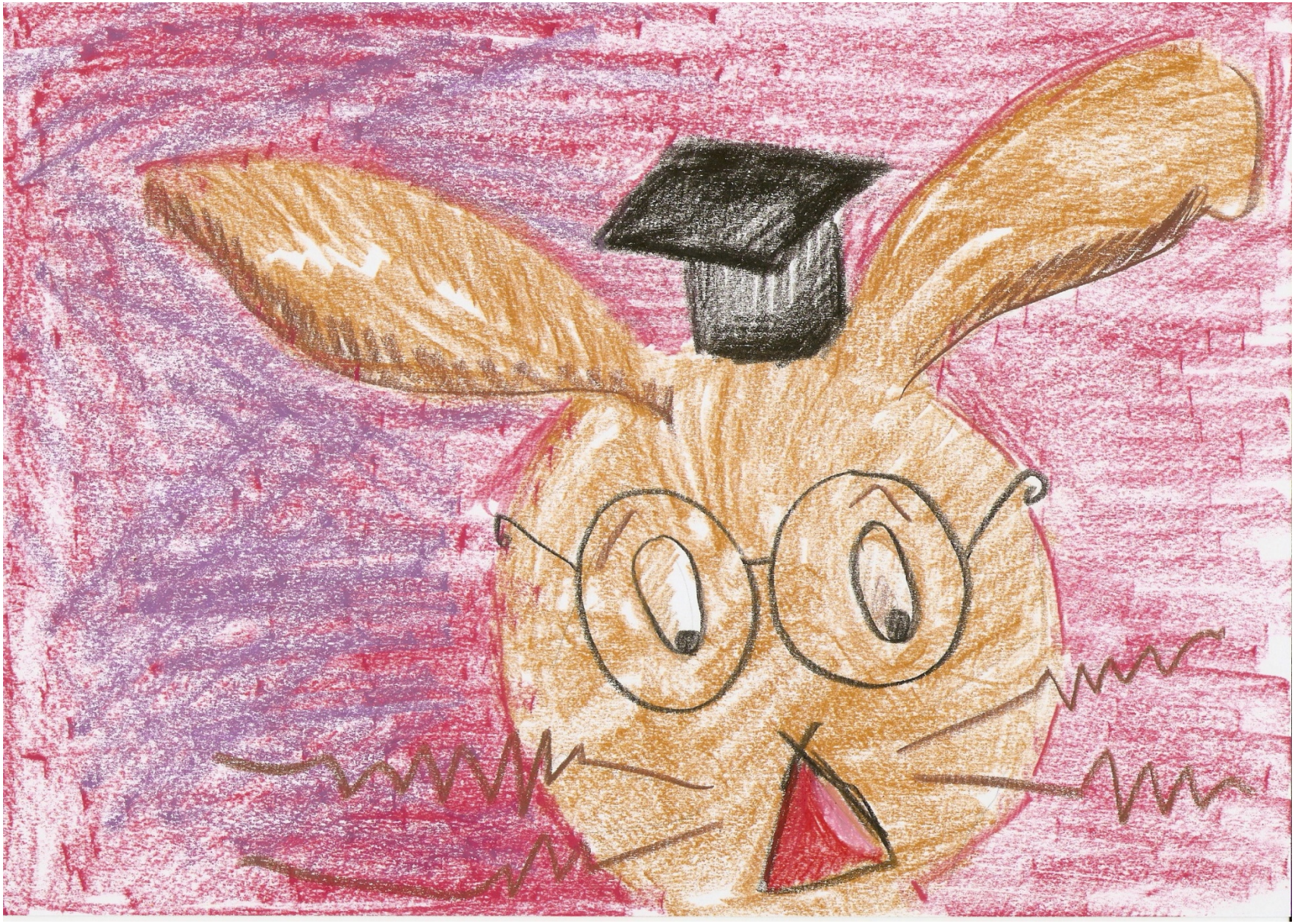
Hoe vreemd dat de grond zo droog is, mijmerde Professor Niezel die een beetje bekrompen zat in zijn geïmproviseerde konijnenpijp.

Hij was ervan zo in de war dat zijn snorhaartjes begonnen te kietelen.

- *Aaaaaaa … tchoem ! niesde hij met veel lawaai.*

In één, twee, drie ging de besmetting rond door de galerijen die ze tussen de pijpen gegraven hadden. Het was een niezen van jewelste in Huppelstad–onder–de–grond.

Weldra stegen van uit de grond zoveel niesbuien op dat de wind schrik kreeg en naar verdere regionen wegvluchtte. Stilaan werden de vlammen moe van het dansen en één na één gaven ze hun laatste vonk.

De eerste die uit zijn pijp kroop was Professor Niezel.

- *Wat een droevig tafereel! riep hij uit.*
- *Ik ben helemaal van streek! Ons woud is dood! Er blijft niets meer over! kon je horen naarmate de anderen weer naar de oppervlakte kwamen.*
- *En ons dorp? vroeg Dokter Garnaal bezorgd.*

Met de schrik op het lijf en omdat de grond nog heet was onder hun pootjes, huppelden alle bewoners van Huppelstad zo vlug ze konden naar hun huis terug.

Alleen Breekhals en Waaghals bleven zitten. Ze waren het gewoon naar de natuur te luisteren en wisten dus dat de wind niet in de richting van het dorp geblazen had. Er was dus niets te vrezen.

- *Wat is het hier toch triestig! besloot Breekhals na enige tijd.*

Vooruit! Op naar de Noordpool!

En weg waren ze zonder afscheid te nemen van de anderen van het dorp…

Enige tijd daarna besloot ook Dokter Garnaal te vertrekken om zich bij collega's te voegen op een veraf gelegen bevroren meer in het Land van het Eeuwige Ijs.

De volgende dagen was het nog altijd drukkend warm in Huppelstad. Iedereen was bang dat er opnieuw een brand zou uitbreken. Maar niemand wilde het laten zien.

Mevrouw Trompet besloot dan maar verschillende keren per dag de tuin rond het laboratorium van Professor Niezel te besproeien zodat die geen vuur zou vatten. Anderen raapten de dode takjes op die ze vonden en besproeiden die ook.

De watervoorraad in Huppelstad verminderde zeer snel.

Juffrouw Liefoog, daarentegen, organiseerde spelletjes op het strand om de kinderen dichtbij de zee te houden. Die zou tenminste geen vuur vatten.

- *Zo kan het niet verder, mompelde Professor Niezel.*
  Waarom is het woud zo snel afgebrand? Waarom is het zo warm en zo droog? vroeg hij zich af terwijl hij de haartjes van zijn snor gladstreek; zoiets deed hij telkens als hij nadacht.

Precies op dat moment kreeg hij op zijn GSM een vreemde boodschap van Breekhals:

“ Ook brand in het Land van het Eeuwige Ijs – hebben materieel nodig om te meten – kom vlug hierheen.”

In geen tijd en zonder te aarzelen verpakte Professor Niezel zijn meetinstrumenten, stopte die in zijn koffers en weg was hij.

- *Vooruit! Naar het hoge Noorden! mompelde hij opnieuw.*

Maar verstrooid als hij was merkte hij niet de lange tuinslang op die Mevrouw Trompet daar had laten rondslingeren. Met zijn korte pootjes struikelde hij zo hard dat hij tegen de grond smakte.

- *Krak ! kon je zelfs horen.*

Professor Niezel had zopas zijn twee achterpootjes gebroken.

- *Ai! Oei! kreunde hij! Dit is een echte ramp!*

En zoals iedere keer dat hij ontstemd was begon hij te niezen zonder ophouden.

Verbaasd door het luide niezen kwamen een paar nieuwsgierigen toegelopen en vonden Professor uitgestrekt op de grond.

- *Eerst de koffer! Doe eerst de koffer open! Je moet goed kijken of er niets gebroken is! riep Professor Niezel zo luid dat niemand hem durfde tegen te spreken.*

- *Wie brengt dat materieel naar Breekhals, nu dat ik niet meer kan lopen? jammerde Professor Niezel terwijl ze hem moeizaam terug naar huis brachten.*

In Huppelstad was er jammer genoeg geen enkel mannetjeskonijn te vinden die zo ver van huis wilde vertrekken, naar ijskoude en barre oorden. Eén voor één vonden ze een geldig excuus.

Ten einde raad besliste Professor Niezel dan maar zelf Breekhals op de hoogte te brengen van wat er gebeurd was toen Mevrouw Liefoog plots aangelopen kwam, uitgerust met een enorme rugzak.

- *Ik ga in jouw plaats. Ja, ja. Het is al jaren dat ik ervan droom het echte noorderlicht te zien, dat magische hemellicht, soms rood, soms groen, dat je alleen maar in de poolstreken kan zien, verklaarde ze haar beslissing. En ze bloosde een beetje omdat ze wat verlegen was van aard.*

Professor Niezel was zo in de wolken dat hij zonder na te denken Breekhals opbelde om hem het nieuws te melden.

- *Ah nee! Zij toch niet! was het nukkige antwoord van Breekhals.*
- *De boot vertrekt morgen, was het antwoord van Professor Niezel die deed alsof hij niets gehoord had. En hij niesde zoals telkens als het hem wat tegen zat.*

Professor Niezel bekeek Mevrouw Liefoog aandachtig van kop tot teen. En inderdaad, er was niets aan op te merken. De koffer voor Breekhals was bijna groter dan zijzelf.

Weer streek hij zijn snorhaartjes glad terwijl hij even nadacht. Na een poosje zei hij :

- *Een ontdekkingsreis, dat moet je tot in de puntjes voorbereiden. Maak even je rugzak leeg!*

Mevrouw Liefoog gehoorzaamde onderdanig en deed haar rugzak weer open. Gewoonweg alles nam ze er weer uit : haar make-up, haar halsdoeken, haar halssnoeren, het grote boek over de poolstreken waarover ze reeds alles van buiten kende, ...

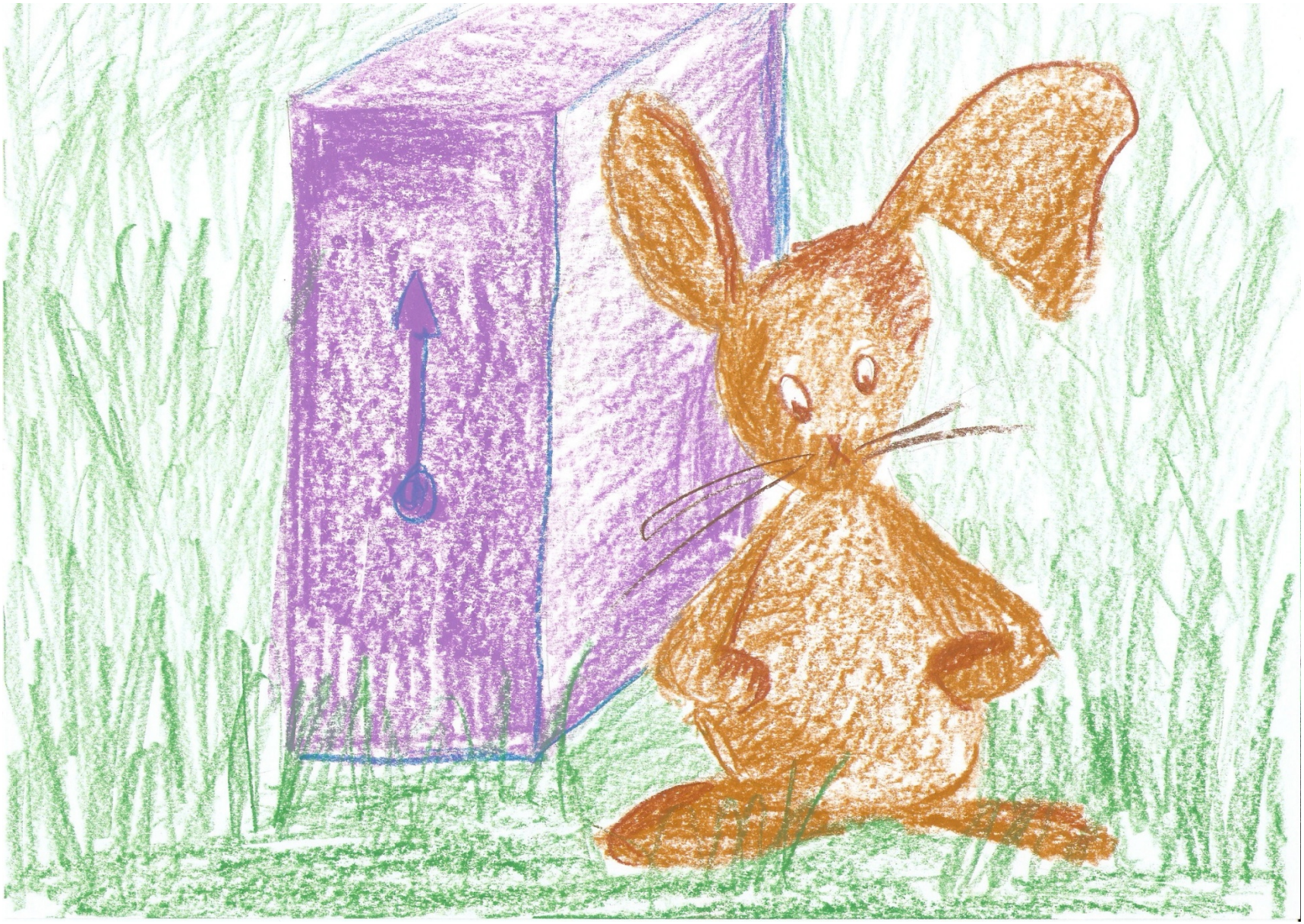
- *Wat is me dat allemaal ! dacht Professor Niezel met verstomming.*

Van uit zijn zetel hielp hij Mevrouw Liefoog slechts het allernoodzakelijkste over te houden van wat nuttig kan zijn in de poolstreken. Maar Professor Niezel had zo'n pijn aan zijn pootjes dat hij zijn ogen sloot. Weldra viel hij in slaap.

Mevrouw Liefoog maakte van de gelegenheid gebruik om vlug haar kaarsjes en haar lucifers terug in haar rugzak te stoppen.

- *Voor een lekker etentje bij kaarslicht, onder die magisch verlichte hemel! Mmm… Ik wou dat ik er al was, dacht ze.*

En op de topjes van haar pootjes vertrok ze, haar dromen achterna ...

Breekhals en Waaghals volgen door de toendra om aanwijzingen te vinden die interessant zijn voor analyse, was geen gemakkelijke zaak voor Mevrouw Liefoog. Ze was daarop helemaal niet voorbereid.
(Je moet weten dat de toendra een uitgestrekte streek is rond de pool, zonder bomen, bedekt met gras en bloemen, ook met gewoon mos en korstmos.)

Haar vervroren pootjes deden pijn, de wind prikte in haar snorhaartjes en ze was echt bang een beer te ontmoeten. Maar de zin " Ah nee! Zij toch niet!" die ze via de telefoon had kunnen horen, klonk nog even na in haar oren. Klagen durfde ze dus niet.

Elke nacht, om zich wat moed in te pompen, keek ze naar de hemel. Ze hoopte stiekem dat mooie licht op te merken dat je alleen maar in de duisternis kan zien. Maar zonder resultaat : alleen sterren stonden er te fonkelen.

En dan, op een avond, kwam Breekhals met een ander idee voor de dag :

- *Morgen keren we terug naar Huppelstad; er is hier toch niets te vinden.*

Je kon een traan zien rollen over de wang van Mevrouw Liefoog : nooit zou ze dat magische licht zien dat ze in haar boek " noorderlicht" noemen.

Om zich wat te troosten en omdat het haar laatste nacht in dat koude land was, stak ze dan maar haar kaarsjes aan. Ze legde zich knusjes te rusten … en vooral geen oog dicht te doen.

Opeens, in de stilte van de nacht, hoorde ze een vreemd geluid. In een oogwenk veerde ze recht.

- *Er is hier niets en onder deze sterrenhemel is er alleen maar stilte, dacht ze luidop om zichzelf gerust te stellen.*

Plots stond ze op de grond genageld van de angst : enkele meters voor haar stond een reusachtige ijsbeer. Hij liet zijn tanden zien.

- *In een hap peuzelt die mij op! dacht ze nog voordat ze flauwviel en zo al haar kaarsjes omver stootte.*

In geen tijd stond haar tent in brand terwijl de geschrikte beer op de vlucht sloeg. Alles verliep zo snel dat Breekhals, die nochtans nooit maar half slaapt, zelfs de tijd niet kreeg om zijn geweer boven te halen.

Was me dat schrikken! Terug inslapen leek een verloren zaak. Breekhals stelde dan maar voor om een kopje thee te komen drinken in zijn tent. Zo gezegd, zo gedaan.

Daar zaten ze dan alle drie met voor hun ogen zo'n verbazend tafereel dat ze Professor Niezel opbelden.

- *Er blijft niets meer over van Mevrouw Liefoog haar tent. Maar de vlammen kruipen verder en ze lijken nu uit de grond te komen rondom ons. Deze nieuwe brand is zeer vreemd, verklaarde Breekhals.*
- *Er zijn zelfs vlammen boven het bevroren meer, precies daar waar er gaten zijn in het ijs, ging Waaghals met volle verbazing verder.*

Mevrouw Liefoog die nog geen woord had kunnen uitbrengen sinds haar avontuur met die beer, mompelde uiteindelijk :

- *Dwaallichten! Het zijn dwaallichten! Ik heb het gelezen in mijn boek.*

Toen hij deze woorden hoorde, veerde Professor Niezel recht. Hij voelde dat het nu al veel beter ging met zijn pootjes. Hij gaf het bevel aan Breekhals om onmiddellijk nieuwe metingen te doen.

- *Je moet het geheim van die grond doorbreken! zei hij. Vooruit, aan het werk! Ik kom eraan!*

Sinds haar ontmoeting met die beer leek Mevrouw Liefoog een beetje van streek. Ze deed zo raar…

- *Monsters! Er leven monsters in de buik van de aarde! herhaalde ze zonder ophouden.*

De toestand van Mevrouw Liefoog maakte Breekhals erg bezorgd. Uiteindelijk maakte hij een diep gat in de bevroren bodem om haar gerust te stellen. Zo kon ze met haar eigen ogen zien dat ze zich vergiste. Hij plaatste zelfs een meetapparaat helemaal onderin.

- *Potverdorie! Wat hebben we hier nou? riep hij het uit terwijl hij de cijfers noteerde.*

In paniek maakte hij nog een tweede gat wat verderop. En dan nog een. En nog een. En telkens verschenen dezelfde cijfers op zijn gasmeter.

- *Mevrouw Liefoog moet heel zeker een gevoel hebben voor gevaar. En ook nu voelt ze het aan. Ze heeft dus gelijk, dacht hij. Het is waarschijnlijk een reactie op haar angst…*

En zo discreet mogelijk belde hij Professor Niezel op om hem te waarschuwen.

Eens bij de gaten aangekomen die Breekhals gemaakt had, stond Professor Niezel een lange tijd zijn snorharen glad te strijken. Hij was aan het nadenken.

Noch Breekhals, noch Waaghals, noch Mevrouw Liefoog durfden de stilte te verstoren. Het was nochtans erg koud. Ongezien begon Mevrouw Liefoog sneeuw op te rapen om thee te zetten. Uit haar tas haalde ze hun gasstelletje en trachtte het vuur aan te steken. Maar met haar dikke wanten kon ze de lucifers niet vasthouden die één voor één in het gat vielen.

- *Geef maar hier, die lucifers! zei Professor Niezel plots. Heel het gedoe werkte een beetje op zijn zenuwen.*

Heel gemakkelijk kon hij er een aan het branden krijgen. Maar in plaats van die te gebruiken voor het gasstel gooide hij hem in het gat. Er volgde zo'n enorme steekvlam dat iedereen achterover viel van het schrikken.

Trots stond hij weer op en zei :

- *Het is ijs dat brandt : dit wil zeggen dat er onder de grond een soort gas zit dat heel gevaarlijk is voor onze planeet. We moeten absoluut vinden waar het vandaan komt.*
- *Het zijn grove monsters! herhaalde Mevrouw Liefoog, maar niemand had nog veel aandacht voor wat ze zei.*

De volgende dagen werd alles geanalyseerd, maar zonder resultaat.
Een raadsel? Waar kwam dat gas vandaan?

- *Stel nu dat Mevrouw Liefoog gelijk zou hebben, vroeg Professor Niezel zich toen af. Angst brengt je er soms toe sommige dingen aan te voelen.*

Hij riep ze allen bijeen rond een kopje thee. Zo kon hij Mevrouw Liefoog aan de praat krijgen.

- *Het is een beetje vervelend, begon ze. Ik zou niet willen onbeleefd zijn.*

- *Maak je maar geen zorgen. Wij beloven niets van je hele verhaal verder te vertellen, moedigde Professor Niezel haar aan.*

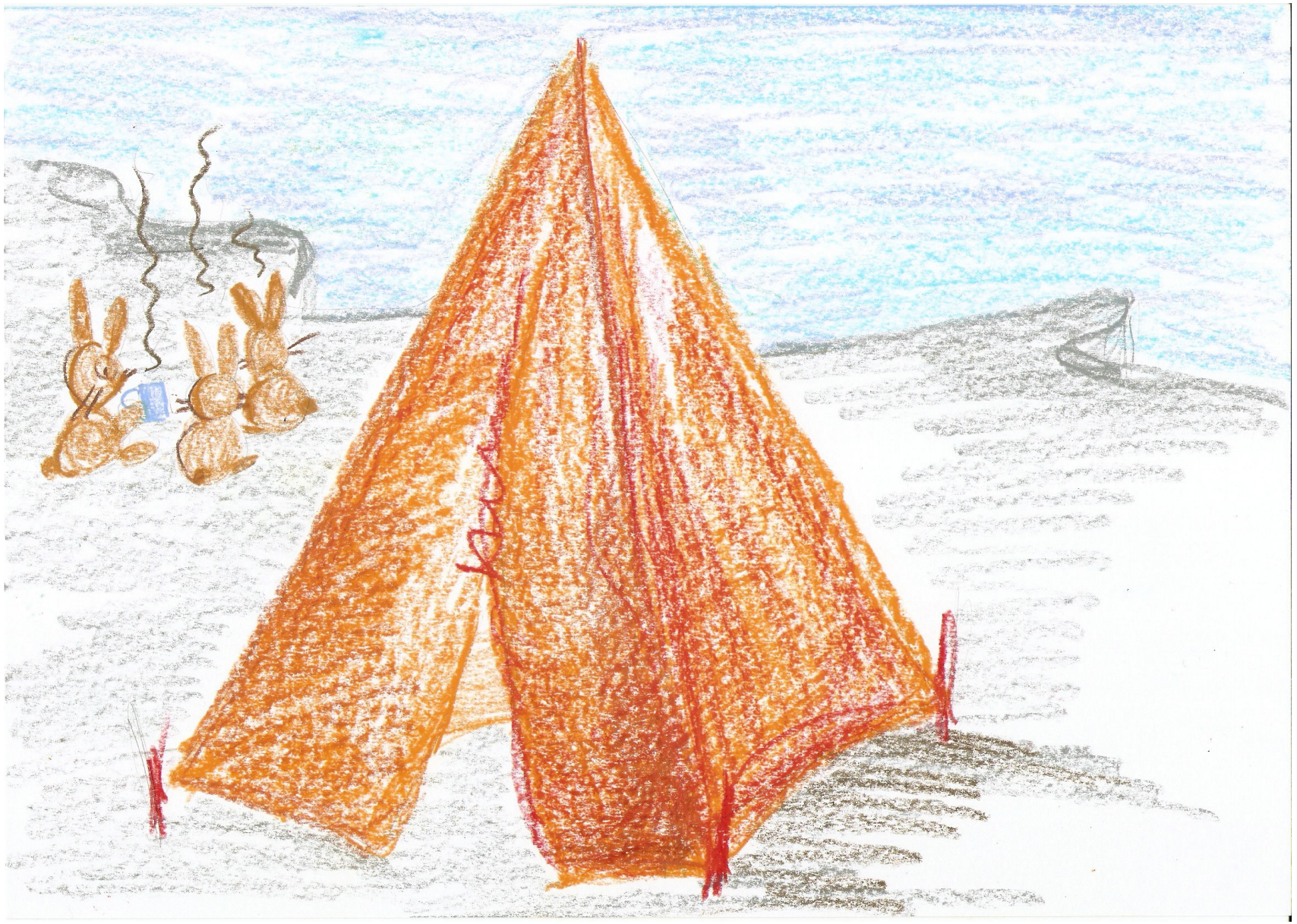
Mevrouw Liefoog begon te blozen. Ze kon het maar moeilijk in woorden brengen, maar tenslotte zei ze :

- *Scheten! Ik hoor veel scheten. Onder de grond leeft er een ongemanierd iemand die winden laat, darmgassen, kortom: scheten. Dat kan alleen maar een monster zijn om zo slecht opgevoed te zijn. Ook in het meer laten ze scheten!*

Stom van verbazing trok Professor Niezel zich terug in zijn tent om na te denken.

- *Wezens onder de grond en op de bodem van de meren! En die dan nog scheten laten op de koop toe! En waarom niet? Laten we ze gaan zoeken! dacht hij bij zichzelf.*

En hij riep Dokter Garnaal op als versterking.

Mevrouw Liefoog ging vaak mee met Breekhals. Bij hem voelde ze zich veilig, met zijn pistool voor de beren.

Ze begreep geen fluit van die wetenschappelijke onderzoeken van haar vrienden. In alle stilte bleef ze dan maar uren lang te staren naar de hemel met de vraag of dat magische licht wel echt bestond. Breekhals was erg bezorgd over de toestand van Mevrouw Liefoog.

Plots riep Dokter Garnaal helemaal opgewonden, terwijl hij naar zijn microscoop wees :

- *Kijk daar, duizenden piepkleine gedaantes! En ze bewegen!*

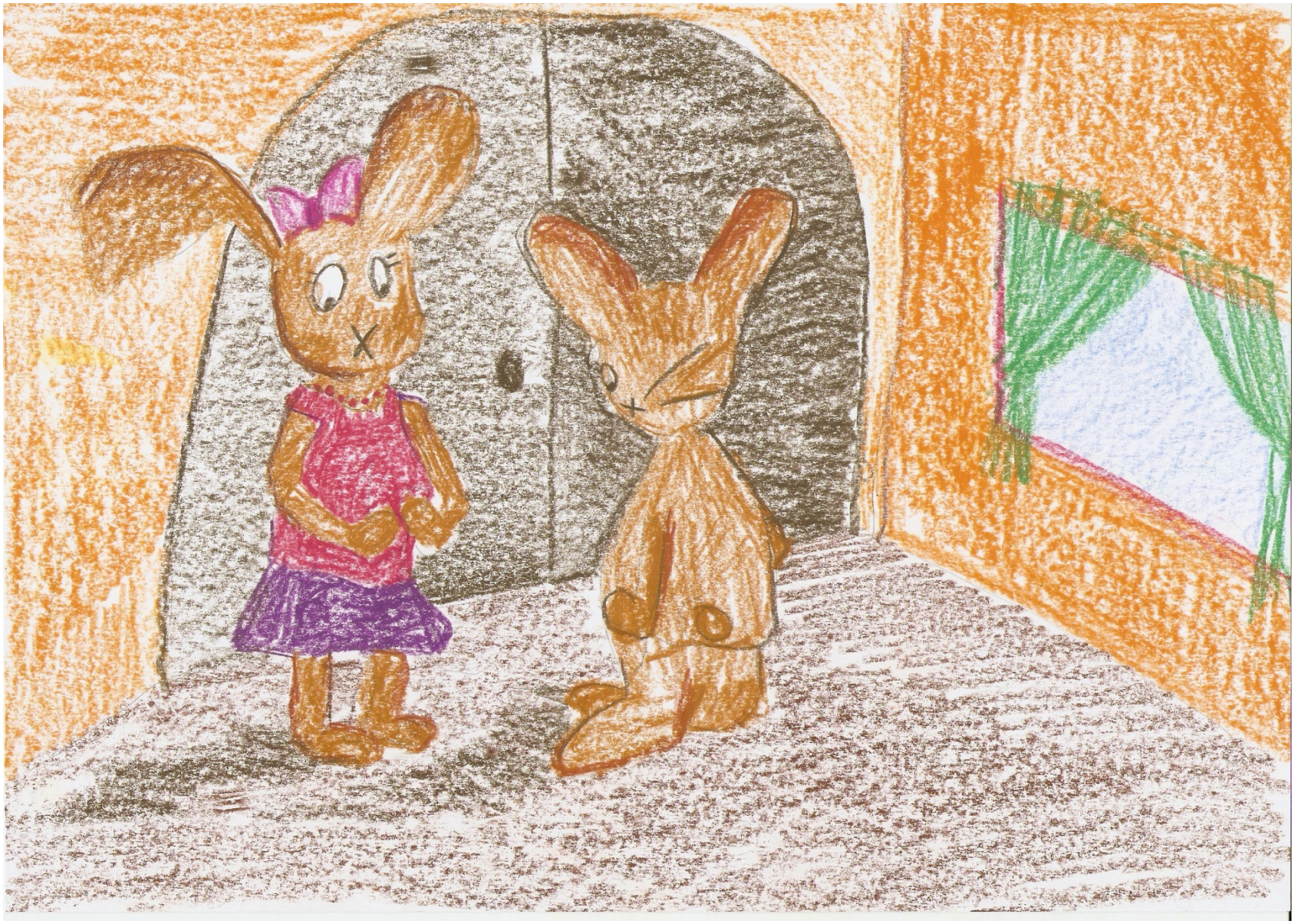
- *Help! De monsters komen eraan, gilde Mevrouw Liefoog totaal in paniek.*

Eens de verbazing voorbij, nam iedereen de tijd om die kleine wezentjes die onder de grond en op de bodem van de meren leven, grondig te bekijken. Alleen Mevrouw Liefoog hield zich afzijdig. Ze was veel te bang.

- *Het zijn bacteriën, stelde Professor Niezel vast. Alles wat rot is in de grond eten ze op. En daarna, een beetje ongemanierd, inderdaad, wanneer ze verteren, laten ze "scheten" onder de vorm van kleine gasbelletjes.*

En daar had hij het erg moeilijk mee.
Na een lange niesbui zei hij wat angstig :

- *Als de bodem ontdooit komt al dat gas, komen al die scheten uit de grond. Wanneer dat gebeurt is het een ware ramp: het klimaat warmt dan nog sneller op en dan zijn er nog meer branden overal.*

- *Ons werk zit er op, wij hebben het begrepen, besloot Professor Niezel.*
  Wanneer de grond ontdooit wordt het gas dat deze bacteriën produceren dan echt een monster.
  Een groot gevaar bedreigt ons…

- *Maak dat dat monster in het ijs opgesloten blijft! smeekte Mevrouw Liefoog die nog altijd bang was.*

- *Er staat ons maar één ding te doen, zei Breekhals. Laat ons energie besparen en beletten dat het klimaat opwarmt. Dan pas blijft dat gas voor altijd gevangen in de bevroren grond!*

Elk nam toen een goed voornemen voor het klimaat. En die nacht viel Mevrouw Liefoog in slaap met een gerust gemoed. Het was de eerste keer sinds lang.

Diezelfde nacht werd Breekhals zachtjes wakker. Een prachtig groen licht bedekte de duisternis van de hemel en danste zonder enig geluid.

De vijf vrienden zaten sprakeloos te kijken naar dat magische spektakel. En elk van hen deed een wens in het geheim opdat onze planeet altijd even mooi zou blijven.

Bij Mevrouw Liefoog stonden de emoties zo hoog dat ze haar tranen niet kon bedwingen. Ze legde haar voorpootje in dat van Breekhals en genoot van het stille geluk…

"We zijn solidair,

gedragen door dezelfde planeet,

de bemanning van hetzelfde schip"

Antoine de Saint – Exupéry

… ALLE DANK voor hun kostbare medewerking

- *aan **Gauthier Chapelle**, doctor in biologie, medestichter van de AISBL Biomimicry Europa;*
- *aan **Alain Hubert**, ontdekkingsreiziger en Voorzitter van de International Polar Foundation;*
- *aan **Nathalie Vanisacker**, landbouwingenieur, wetenschappelijk verantwoordelijke voor de International Polar Foundation.*